Strandingen i Vesterhavet

eller

Pigen fra Redningsstationen.

Folkekomedie i 3 Akter, 60 Afdl.

af

Schnedler Sørensen.

Handlingen foregaar dels i Lemvig og ved Jyllands Vestkyst, dels i København.

22/1 12.

Hovedpersonerne:

Grev Seberg . . . . . Hr. Schønberg

Komtesse Mira, hans
Datter . . . . . Ebba Thomsen.

Konsul Berg . . . . . Hr. Ferd. Christensen.

Magda, hans Datter . Fanny Petersen.

Strandfoged Jespersen Hr. Lundqvist.

Marie, hans Datter . . Ella Sprange.

Carl, Fisker, Maries
Kæreste . . . . . Hr. Ejnar Zangenberg.

Afdelingerne.

1. Carl faar af sin Kæreste Besked paa, hvad han skal købe hjem fra Byen.
2. Fiskerne tager til Byen for at sælge deres Fangst.
3. Grev Seberg med Datter ankommer i deres Lystkutter paa Besøg.
4. Hos Konsul Berg i Lemvig.
5. Komtesse Miras første Møde med Carl.
6. Tilbage fra Byen.
7. Komtessen søger forgæves Carl.
8. Med Tog til Harboøre.
9. Uventet Besøg.
10. Ved Fiskergarnet i Klitterne.
11. Et lille Trick.
12. Uventet Modstand.
13. I Miras Kahyt.
14. Der maa findes paa en List.
15. Miras fingerede Sygdom.
16. Magda udfører Planen.
17. Telefonen til Harboøre.
18. Carl modtager Engagementet.
19. Paa Konsulens Kontor.
20. Mira ønsker at hilse paa den ny Kaptajn.
21. „Undskyld, jeg skal gaa!"
22. Afrejsen.
23. Ved Rattet.
24. Besejret.
25. Hjemme i Fiskerlejet.
26. I lykkelig Uvidenhed.
27. Ankomsten til København.
28. Mira vil ikke give Slip paa Carl
29. I uvante Omgivelser.
30. Marie glemmes.
31. Endnu intet Brev.
32. En Eftermiddagsvisit.
33. Et Ulykkes-Budskab i Fiskerhjemmet.
34. Strandfogden og Datter tager til Hovedstaden.
35. Carls Forlovelse med Komtessen.
36. Strandfogden finder Carl.
37. Et heftigt Opgør.
38. Skandalen undgaaes.
39. Kastet paa Porten.
40. Lystkutteren sejler fra København.
41. Carl vaagner til Eftertanke.
42. I rum Sø.
43. I Miras Kahyt.
44. Eksplosionen.
45. Skibet brænder.
46. Strandvagten observerer Ulykken.
47. Telefon til Strandfogden.

48. Marie slæber sig til Redningsstationen.
49. Alarmsignal.
50. Paa det brændende Skib.
51. Redningsbaaden køres ud.
52. Carl sætter Skibet paa Grund.
53. Redningsbaaden gaar ud.
54. Mandskabet gaar fra Borde.
55. Masterne falder.
56. Skibet og Jollen i rum Sø.
57. De Skibbrudne bjerges.
58. I Strandfogdens Stue.
59. Et ubehageligt Møde.
60. I god Havn.

Vi er i Harboøre.

Harboøre . . . Hvilken Dansk, som hører dette Navn, kommer ikke til at tænke paa de triste Dage og Nætter, da Telegrafen bringer Bud fra Jyllands Vestkyst om Storm og Uvejr med Strandinger i Følge.

Greven og hans Datter besøger Konsulen.

Ved saadanne Leiligheder er det, Nationen erfarer, hvilke heltemodige Bedrifter det kække og uforfærdede Redningsmandskab udfører — og da mødes alle, høje og lave, i Beundring for Vestkystens Helte.

* * *

Men ikke altid brøler Stormen ind over Harboøre Strand; tit og ofte tager „Manden i den blaa Kappe" — det mægtige Vesterhav — sit smilende Aasyn paa, og da er der fredeligt og venligt mellem de vidtstrakte Klitter.

Saaledes i Dag. Over hele den sælsomt storstilede

Natur hviler en idyllisk Stemning, og de Mennesker, vi møder paa vor Vej, tænker paa alt andet end Orkan og Kamp med oprørte Bølger.

Uden for et Hus ser vi tre Mennesker i fortrolig Samtale; det er Husets Ejermand, den djærve og langs hele Kysten højt ansete Strandfoged Jespersen samt hans Datter, den smukke Marie, og hendes Kæreste en ung, rask Fisker ved Navn Carl.

Fiskeren er just ved at byde Farvel; han skal ud paa en lille Sejltur til Lemvig — men først maa han have omstændelig Besked om, hvad det er, hun vil have, han skal købe til hende i Købstaden. Det er aabenbart en

Et uventet Møde.

lang Ønskeseddel, den unge Strandfoged-Datter har; hun maa følge sin Fæstemand helt ned til Baaden for at sætte ham rigtig ind i Sagerne — — og for at faa taget en rigtig hjertelig Afsked med ham.

Mens Carl besøger Lemvig, kommer der fornemme Fremmede til den lille, karakteristiske Købstad: en flot Lystkutter glider ind i Havnen og lægger til ved Bolværket. „Dorothy" er dens Navn — og Søfolkene hilser den Velkommen som en gammel Kending; det er nemlig ikke første Gang, den besøger Lemvig — dens Ejer, den i Sportskredse velkendte Grev Seberg, har jævnlig færdedes i disse Farvande og aflagt Visit hos sin Skolekammerat og Ungdomsven, Konsul Tage Berg, Indehaveren af et solidt Købmandshus i Lemvig.

Og Grev Seberg kommer aldrig alene — hans statelige Datter, Komtesse Mira, er med ombord. Hun og Konsul Bergs Datter, Magda, er Veninder, og Komtessens Besøg er en Begivenhed, som den unge Lemvig-Dame imødeser med Længsel. Det bringer jo et Pust af den store Verdens Liv og Feststemning ind i hendes noget ensformige Provins-Tilværelse.

Konsulen og Magda har givet Møde i Havnen for at tage imod deres kære Gæster. Magdas Øjne straaler af Gensynsglæde, da hun opdager Mira. Og Komtessen skynder sig ned ad Landgangen for at omfavne Veninden . . . da standser hun med eet — hendes Blik tager en anden Retning — hun har faaet Øje paa en rank og kraftig

Carl skal sejle Komtesse Mira til København.

Mandsskikkelse i Nærheden. Hvor mandig han dog ser ud! tænker hun; og hun griber sig i at drage en Sammenligning mellem denne stoute Fisker og de pyntede Kavallerer, hun til daglig er vant til at omgaas — en Sammenligning, der absolut ikke falder ud til de sidstes Fordel.

Fiskeren er Carl, vor Bekendt fra Harboøre.

Ogsaa han har Øjne i Hovedet — og det Blik, hvormed Komtessen stirrer paa ham, opfanger han godt nok. Han letter paa sin Hue og hilser med et Smil — i næste Øjeblik mærker han, at han bliver rød i Hovedet . . . han slaar Blikket ned . . . men da han slaar Øjnene op, min Sandten, om ikke den fine Dame endnu staar der og kigger paa ham med sine store, straalende Øjne!

* *

*

I Komtesse Miras Hjem.

Fra nu af kredser Komtesse Miras letsindige Tanker om den unge Mand, der straks ved dette tilfældige Møde gjorde et saa forunderligt Indtryk paa hende.

Magda kender næppe sin Veninde igen, det kommer hende for, som ejer hun ikke saaledes som forhen hendes fulde Fortrolighed. Hun trænger ind paa Komtessen — og da skrifter hun og betror hende sin Hemmelighed. Og i samme Aandedræt fødes i Komtessens Bryst den

Uvante Omgivelser.

Forlovelsen deklareres.

Beslutning: „Magda skal staa mig bi — hun kan og hun skal skaffe mig den unge Fisker i Tale!"

Nølende gaar Magda ind paa at føje sin Veninde.

Nede ved Havnen spørger hun efter den unge Mand og erfarer da, at han forlængst er sejlet bort — hjem til Harboøre.

Glad iler Magda til Komtessen og beretter om det negative Udbytte af sin Ekspedition. Nu — tænker Køb-

Marie og hendes Fader vises Døren.

mandsdatteren — bliver Mira da nødt til at slaa de Griller ud af Hovedet!

Men nej — Komtessen bliver ved sit: Hun vil se den unge Mand. Alt, hvad Magda siger, preller af paa den forvænte Adelsfrøkens Stædighed, og blandt Passagererne med det første Tog, som afgaar til Harboøre, ser vi da de to Veninder. — Ankomne til Fiskerlejet faar de let opspurgt, hvor Carl er at finde. Komtesse Mira sætter alle Hensyn til Side, og ved en lille List lykkes det hende ogsaa at faa Fiskeren i Tale. „Hun lokker og hun drager" . . . men hvem der ikke „følger hendes Bud", er Carl. Et kort Øjeblik er han ved at glemme sig selv, betaget af den fortryllende Kvinde, der nu atter

„Dorothy"s Brand.

krydser hans Vej. Men saa snart Afskedens Time er slaaet, sletter han hendes Billede ud af sine Tanker — og jublende glad søger han Ly i sin søde, lille Kærestes trofaste Favn.

— — —

Imidlertid — Komtesse Mira hverken kan eller vil glemme sit Sværmeri.

Det staar for hende, som om Livet aldrig mere vil eje nogen Værdi for hende, hvis hendes og den unge Fiskers Veje for stedse skal være adskilte.

Tilsidst udklækker hun en dristig Plan, hvorved hun ikke alene kan komme til at være sammen med Carl, men ogsaa faa ham med til Hovedstaden.

En Dag gaar hun ned ombord paa „Dorothy" og sender herfra Magda hjem til Faderen med Besked, at hun er meget syg og straks vil tiltræde Hjemrejsen; da den gamle Kaptajn imidlertid er bleven afmønstret, maa de jo have en ny, og til denne Post har hun udset Carl.

Det bliver saa Magdas Sag at faa ham overtalt til at overtage Pladsen, og det er slet ikke saa helt let. Den unge Fisker føler næsten Gru for atter at komme i Kast med den farlige Kvinde, som nylig har truet med at forstyrre hans Hjertefred og hans Lykke. Han er derfor heller ikke særlig villig til at overtage Føringen af „Dorothy". Men Magda bearbejder ham saa længe, at han tilsidst ikke kan modstaa, men siger Ja, og allerede samme Aften staar „Dorothy" ud af Havnen med Carl ved Rattet.

Nu har Komtessen endelig naaet, hvad hun vilde: at

Under Strandfogdens Tag.

faa ham paa Tomandshaand, og jo længere Carl kommer bort fra Hjemstavnen, des større Magt faar hun over ham, indtil en Dag hans sidste Modstand er brudt, og han helt og holdent er hendes.

Ved Ankomsten til København vil Greven afmønstre Carl. Men det tillader Komtessen paa ingen Maade. Hun vil ikke slippe ham for nogen Pris, og hun faar det da ogsaa med ægte kvindelig Snedighed arrangeret saaledes, at Carl ikke alene bliver i Grevens Tjeneste, men endog bliver optaget i selve Familien, og den stakkels Fyr er saa blændet af al den Luksus, der omgiver ham, at han gaar ind paa alt og fuldstændig glemmer, at der hjemme i Harboøre er to smukke brune Øjne, der Dag efter Dag stirrer længselsfuldt ud over Havet:

— Kommer han dog ikke? Hvorfor kommer han dog ikke?

* * *

Stakkels lille Marie! Hun sygner ganske hen af Sorg og Længsel, og da saa Strandfogden gennem en Ven erfarer, at der er Ugler i Mosen, pakker han resolut sin Kuffert, tager Marie ved Haanden og sætter Kursen mod Hovedstaden.

Her indtræffer de i Grevens Hus netop den Dag, da Komtesse Miras og Carls Forlovelse højtideligt fejres ved en stor Fest; men alle Maries Taarer og Strandfogdens

I sikker Havn.

Trusler hjælper intet. De maa vende hjem med uforrettet Sag.

Men fra den Dag er det, som om Carl ikke rigtig er sig selv mere.

Hans Samvittighed er vaagnet, og det kommer ham derfor som en Befrielse, da Magda en Dag skriver til Mira og inviterer hende hjem til Lemvig til Konsulens aarlige, store Bal.

„Dorothy" bliver gjort sejlklar og Carl og Mira forlader Hovedstaden — for ikke saa snart at se den igen.

Paa Vejen indtræffer en skæbnesvanger Ulykke.

I den stærke Søgang styrter Lampen ned og eksploderer, og snart efter staar hele Skibet i Flammer!

Men Hjælpen er nær. Inde paa Land har Strandvagten opdaget Nødsignalet. Han telefonerer hjem til Strandfogden, men her er kun Marie hjemme. Dødssyg som hun er, slæber hun sig dog op i Klitterne og hejser Faresignalet, lidet anende, hvis Liv det er, hun i dette Øjeblik redder, og snart efter gaar Redningsbaaden ud og bjærger de forkomne Mennesker.

Strandfogden, der efter at have bragt sin syge Datter i Hus, ser, hvem det er, hans Folk har reddet, vil først stænge sin Dør for dem, men Pligten sejrer over Følelsen, og saaledes gaar det til, at baade Komtessen og Carl bringes ind i hans Hus.

Da Komtessen noget efter kommer til sig selv og ser Carl ligge bleg og lidende i Sengen, vil hun hen til ham, men nu træder Strandfogden i Vejen og viser hende Døren.

Han dér — siger han — hører fra nu af os til!

Og beskæmmet forlader Mira den lille Hytte. Men var hun bedrøvet, kan det nok være, at Marie bliver saa meget gladere, da hun ser sin Kæreste i god Behold hjemme igen, og Carl, der er stærkt medtaget af den haarde Tur paa Søen, indser nu, at det dog er sandt, naar det gamle Ordsprog siger, at „Lige Børn leger bedst".

AKTIESELSKABET
„Fotorama"
AARHUS — KØBENHAVN — KRISTIANIA
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Program-Tekst o. s. lign. Materiale med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

PANOPTIKON-TEATRET

3, VESTERBROGADE 3.

Strandingen i Vesterhavet

eller

Pigen fra Redningsstationen.

Folkekomedie i 60 Afdelinger.

Strandingen i Vesterhavet

eller

Pigen fra Redningsstationen.

Folkekomedie i 60 Afdelinger.

I HOVEDROLLERNE:

Hr. Ejnar Zangenberg. Frk. Ebba Thomsen.
Fru Lundqvist. Frk. Ella Sprange.

Den hovedrige Grev Seberg og hans eneste Barn, Komtesse Mira, aflægger med deres Lystyacht »Dorothy« et Besøg i Lemvig, hvor Grevens Ungdomsven og Studerekammerat, Tage Berg, nu er Købmand og Konsul, og det Venskab, der i mange Aar har knyttet de to Fædre sammen, er nu ogsaa overført paa deres Børn. Konsulens Datter, Magda, og Komtesse Mira er, naar de engang eller to om Aaret ses, omtrent uadskillelige og har ingen Hemmeligheder for hinanden. Men da Komtesse Mira denne Gang kommer til Lemvig, er der dog alligevel en lille Hemmelighed, som hun omhyggeligt søger at skjule for sin Veninde. Sagen er, Komtesse Mira har, da hun landede med »Dorothy«, forset sig paa en ung, kæk Fiskerknøs, Carl, og den Slags plejer de unge Damer nok at kunne tie stille med. Men det viser sig snart, at Komtessen ikke kan bevare sin Hemmelighed for sig selv ret længe. Hun er nødt til at fortælle Magda om sin Forelskelse for at faa hende til at være sig behjælpelig med at komme sammen med den unge Fisker.

Mira, der efterhaanden er bleven aldeles betaget af hans mandige Skønhed, har nemlig udklækket en dristig Plan, hvorved hun ikke alene kan komme til at være sammen med Carl, men ogsaa faa ham med til Hovedstaden.

En Dag gaar hun ned ombord paa »Dorothy« og sender herfra Magda hjem til Faderen med Besked, at hun er meget syg og straks vil tiltræde Hjemrejsen, men da den gamle Kaptajn er afmønstret, maa de jo have en ny, og til denne Post har hun udset Carl. Det bliver saa Magdas Sag at faa ham overtalt til at tage imod Pladsen, og det er slet ikke saa helt let, da Carl nemlig allerede er forlovet med den kønneste Pige i Fiskerlejet, Strandfoged Jespersens Datter, Marie. Ganske vist har Carl, de faa Gange han har været sammen med Mira, været lige ved at glemme den lille Fiskerpige for den statelige Komtesse, men ogsaa kun for et Øjeblik. Saasnart han atter kom hjem til sin søde lille Kæreste, var Komtessens Billede veget bort som Skummet derude paa Havet. Han er derfor heller ikke særlig villig til at overtage Føringen af »Dorothy», men Magda bearbejder ham saalænge, at han tilsidst ikke kan modstaa, men siger Ja, og allerede samme Aften staar »Dorothy« ud af Havnen med Carl ved Rattet. Nu har Komtessen endelig naaet, hvad hun vilde, at faa ham paa Tomandshaand, og jo længere Carl kommer bort fra Hjemstavnen, jo mere Magt faar hun over ham, indtil en Dag hans sidste Modstand er brudt, og han helt og holdent er hendes. Ved Ankomsten til København vil Greven afmønstre Carl. men det tillader Komtessen paa ingen Maade, Hun vil ikke slippe ham for nogen Pris, og hun faar det da ogsaa med ægte kvindelig Snedighed arrangeret saaledes, at Carl ikke alene bliver i Grevens Tjeneste men endog bliver optaget i selve Familien, og den stakkels Fyr er saa blændet af al den Luksus, der omgiver ham, at han gaar ind paa alt og fuldstændig glemmer, at der hjemme i Harboøre er to smukke brune Øjne, der Dag efter Dag stirrer længselsfuldt ud over Havet: Kommer han dog ikke? Hvorfor kommer han dog ikke?

Stakkels lille Marie! Hun sygner ganske hen af Sorg og Længsel, og da saa Strandfogden gennem en Ven erfarer, at der er Ugler i Mosen, pakker han resolut sin Kuffert, tager Marie ved Haanden og sætter Kursen mod Hovedstaden. Her indtræffer de i Grevens Hus netop den Dag, da Komtesse Miras og Carls Forlovelse højtideligt fejres ved en stor Fest, men alle Maries Taarer og Strandfogdens Trusler og Bønner hjælper intet. De maa vende hjem med uforrettet Sag. Men fra den Dag er det, som om Carl ikke rigtig er sig selv mere. Hans Samvittighed er vaagnet, og det kommer ham derfor som en Befrielse, da Magda en Dag skriver til Mira og inviterer hende hjem til Lemvig til Konsulens aarlige store Bal. »Dorothy« bliver gjort sejlklar, og Carl og Mira forlader Hovedstaden — for ikke saa snart at se den igen. Paa Vejen indtræffer en skæbnesvanger Ulykke. I den stærke Søgang styrter Lampen ned og eksploderer, og snart efter staar hele Skibet i Flammer. Men Hjælpen er nær. Inde paa Land har Strandvagten opdaget Nødsignalet. Han telefonerer hjem til Strandfogden, men her er kun Marie hjemme. Dødssyg, som hun er, slæber hun sig dog op i Klitterne og hejser Faresignalet, lidet anende, hvis Liv det er, hun i dette Øjeblik redder, og snart efter gaar Redningsbaaden ud og bjærger de forkomne Mennesker. Strandfogden, der efter at have bragt sin syge Datter i Hus, ser, hvem det er, hans Folk har reddet, vil først stænge sin Dør for dem, men Pligten sejrer over Følelsen, og saaledes gaar det til, at baade Komtessen og Carl bringes ind i hans Hus. Da Komtessen noget efter kommer til sig selv og ser Carl ligge bleg og lidende i Sengen, vil hun hen til ham, men nu træder Strandfogden i Vejen og viser hende Døren. Han dér — siger han — hører fra nu af os til! Og

beskæmmet forlader Mira den lille Hytte. Men var hun bedrøvet, kan det nok være, at Marie bliver saa meget gladere, da hun har sin Kæreste i god Behold hjemme igen, og Carl, der er stærkt medtaget af den haarde Tur paa Søen, indser nu, at det er dog sandt, naar det gamle Ordsprog siger, at »Lige Børn lege bedst!«

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI NØRREBRO 30 KØBENHAVN

517.

Strandingen i Vesterhavet

eller

Pigen fra Redningsstationen.

Folkekomedie i 3 Akter, 60 Afdl.

af

Schnedler Sørensen.

Handlingen foregaar dels i Lemvig og ved Jyllands Vestkyst, dels i København.

Panoptikon

Panoptikon 22 Jan. 1912

Film I. 372

Hovedpersonerne:

Grev Seberg . . . . . Hr. Schønberg

Komtesse Mira, hans
Datter . . . . . Ebba Thomsen.

Konsul Berg . . . . . Hr. Ferd. Christensen.

Magda, hans Datter . Fanny Petersen.

Strandfoged Jespersen Hr. Lundqvist.

Marie, hans Datter . . Ella Sprange.

Carl, Fisker, Maries
Kæreste . . . . . Hr. Ejnar Zangenberg.

Afdelingerne.

1. Carl faar af sin Kæreste Besked paa, hvad han skal købe hjem fra Byen.
2. Fiskerne tager til Byen for at sælge deres Fangst.
3. Grev Seberg med Datter ankommer i deres Lystkutter paa Besøg.
4. Hos Konsul Berg i Lemvig.
5. Komtesse Miras første Møde med Carl.
6. Tilbage fra Byen.
7. Komtessen søger forgæves Carl.
8. Med Tog til Harboøre.
9. Uventet Besøg.
10. Ved Fiskergarnet i Klitterne.
11. Et lille Trick.
12. Uventet Modstand.
13. I Miras Kahyt.
14. Der maa findes paa en List.
15. Miras fingerede Sygdom.
16. Magda udfører Planen.
17. Telefonen til Harboøre.
18. Carl modtager Engagementet.
19. Paa Konsulens Kontor.
20. Mira ønsker at hilse paa den ny Kaptajn.
21. „Undskyld, jeg skal gaa!"
22. Afrejsen.
23. Ved Rattet.
24. Besejret.
25. Hjemme i Fiskerlejet.
26. I lykkelig Uvidenhed.
27. Ankomsten til København.
28. Mira vil ikke give Slip paa Carl
29. I uvante Omgivelser.
30. Marie glemmes.
31. Endnu intet Brev.
32. En Eftermiddagsvisit.
33. Et Ulykkes-Budskab i Fiskerhjemmet.
34. Strandfogden og Datter tager til Hovedstaden.
35. Carls Forlovelse med Komtessen.
36. Strandfogden finder Carl.
37. Et heftigt Opgør.
38. Skandalen undgaaes.
39. Kastet paa Porten.
40. Lystkutteren sejler fra København.
41. Carl vaagner til Eftertanke.
42. I rum Sø.
43. I Miras Kahyt.
44. Eksplosionen.
45. Skibet brænder.
46. Strandvagten observerer Ulykken.
47. Telefon til Strandfogden.

48. Marie slæber sig til Redningsstationen.
49. Alarmsignal.
50. Paa det brændende Skib.
51. Redningsbaaden køres ud.
52. Carl sætter Skibet paa Grund.
53. Redningsbaaden gaar ud.
54. Mandskabet gaar fra Borde.
55. Masterne falder.
56. Skibet og Jollen i rum Sø.
57. De Skibbrudne bjerges.
58. I Strandfogdens Stue.
59. Et ubehageligt Møde.
60. I god Havn.

Vi er i Harboøre.

Harboøre . . . Hvilken Dansk, som hører dette Navn, kommer ikke til at tænke paa de triste Dage og Nætter, da Telegrafen bringer Bud fra Jyllands Vestkyst om Storm og Uvejr med Strandinger i Følge.

Greven og hans Datter besøger Konsulen.

Ved saadanne Leiligheder er det, Nationen erfarer, hvilke heltemodige Bedrifter det kække og uforfærdede Redningsmandskab udfører — og da mødes alle, høje og lave, i Beundring for Vestkystens Helte.

* * *

Men ikke altid brøler Stormen ind over Harboøre Strand; tit og ofte tager „Manden i den blaa Kappe" — det mægtige Vesterhav — sit smilende Aasyn paa, og da er der fredeligt og venligt mellem de vidtstrakte Klitter.

Saaledes i Dag. Over hele den sælsomt storstilede

Natur hviler en idyllisk Stemning, og de Mennesker, vi møder paa vor Vej, tænker paa alt andet end Orkan og Kamp med oprørte Bølger.

Uden for et Hus ser vi tre Mennesker i fortrolig Samtale; det er Husets Ejermand, den djærve og langs hele Kysten højt ansete Strandfoged Jespersen samt hans Datter, den smukke Marie, og hendes Kæreste en ung, rask Fisker ved Navn Carl.

Fiskeren er just ved at byde Farvel; han skal ud paa en lille Sejltur til Lemvig — men først maa han have omstændelig Besked om, hvad det er, hun vil have, han skal købe til hende i Købstaden. Det er aabenbart en

Et uventet Møde.

lang Ønskeseddel, den unge Strandfoged-Datter har; hun maa følge sin Fæstemand helt ned til Baaden for at sætte ham rigtig ind i Sagerne — — og for at faa taget en rigtig hjertelig Afsked med ham.

Mens Carl besøger Lemvig, kommer der fornemme Fremmede til den lille, karakteristiske Købstad: en flot Lystkutter glider ind i Havnen og lægger til ved Bolværket. „Dorothy" er dens Navn — og Søfolkene hilser den Velkommen som en gammel Kending; det er nemlig ikke første Gang, den besøger Lemvig — dens Ejer, den i Sportskredse velkendte Grev Seberg, har jævnlig færdedes i disse Farvande og aflagt Visit hos sin Skolekammerat og Ungdomsven, Konsul Tage Berg, Indehaveren af et solidt Købmandshus i Lemvig.

Og Grev Seberg kommer aldrig alene — hans statelige Datter, Komtesse Mira, er med ombord. Hun og Konsul Bergs Datter, Magda, er Veninder, og Komtessens Besøg er en Begivenhed, som den unge Lemvig-Dame imødeser med Længsel. Det bringer jo et Pust af den store Verdens Liv og Feststemning ind i hendes noget ensformige Provins-Tilværelse.

Konsulen og Magda har givet Møde i Havnen for at tage imod deres kære Gæster. Magdas Øjne straaler af Gensynsglæde, da hun opdager Mira. Og Komtessen skynder sig ned ad Landgangen for at omfavne Veninden . . . da standser hun med eet — hendes Blik tager en anden Retning — hun har faaet Øje paa en rank og kraftig

Carl skal sejle Komtesse Mira til København.

Mandsskikkelse i Nærheden. Hvor mandig han dog ser ud! tænker hun; og hun griber sig i at drage en Sammenligning mellem denne stoute Fisker og de pyntede Kavallerer, hun til daglig er vant til at omgaas — en Sammenligning, der absolut ikke falder ud til de sidstes Fordel.

Fiskeren er Carl, vor Bekendt fra Harboøre.

Ogsaa han har Øjne i Hovedet — og det Blik, hvormed Komtessen stirrer paa ham, opfanger han godt nok. Han letter paa sin Hue og hilser med et Smil — i næste Øjeblik mærker han, at han bliver rød i Hovedet . . . han slaar Blikket ned . . . men da han slaar Øjnene op, min Sandten, om ikke den fine Dame endnu staar der og kigger paa ham med sine store, straalende Øjne!

* *

*

I Komtesse Miras Hjem.

Fra nu af kredser Komtesse Miras letsindige Tanker om den unge Mand, der straks ved dette tilfældige Møde gjorde et saa forunderligt Indtryk paa hende.

Magda kender næppe sin Veninde igen, det kommer hende for, som ejer hun ikke saaledes som forhen hendes fulde Fortrolighed. Hun trænger ind paa Komtessen — og da skrifter hun og betror hende sin Hemmelighed. Og i samme Aandedræt fødes i Komtessens Bryst den

Uvante Omgivelser.

Forlovelsen deklareres.

Beslutning: „Magda skal staa mig bi — hun kan og hun skal skaffe mig den unge Fisker i Tale!"

Nølende gaar Magda ind paa at føje sin Veninde.

Nede ved Havnen spørger hun efter den unge Mand og erfarer da, at han forlængst er sejlet bort — hjem til Harboøre.

Glad iler Magda til Komtessen og beretter om det negative Udbytte af sin Ekspedition. Nu — tænker Køb-

Marie og hendes Fader vises Døren.

mandsdatteren — bliver Mira da nødt til at slaa de Griller ud af Hovedet!

Men nej — Komtessen bliver ved sit: Hun vil se den unge Mand. Alt, hvad Magda siger, preller af paa den forvænte Adelsfrøkens Stædighed, og blandt Passagererne med det første Tog, som afgaar til Harboøre, ser vi da de to Veninder. — Ankomne til Fiskerlejet faar de let opspurgt, hvor Carl er at finde. Komtesse Mira sætter alle Hensyn til Side, og ved en lille List lykkes det hende ogsaa at faa Fiskeren i Tale. „Hun lokker og hun drager" . . . men hvem der ikke „følger hendes Bud", er Carl. Et kort Øjeblik er han ved at glemme sig selv, betaget af den fortryllende Kvinde, der nu atter

„Dorothy"s Brand.

krydser hans Vej. Men saa snart Afskedens Time er slaaet, sletter han hendes Billede ud af sine Tanker — og jublende glad søger han Ly i sin søde, lille Kærestes trofaste Favn.

— — —

Imidlertid — Komtesse Mira hverken kan eller vil glemme sit Sværmeri.

Det staar for hende, som om Livet aldrig mere vil eje nogen Værdi for hende, hvis hendes og den unge Fiskers Veje for stedse skal være adskilte.

Tilsidst udklækker hun en dristig Plan, hvorved hun ikke alene kan komme til at være sammen med Carl, men ogsaa faa ham med til Hovedstaden.

En Dag gaar hun ned ombord paa „Dorothy" og sender herfra Magda hjem til Faderen med Besked, at hun er meget syg og straks vil tiltræde Hjemrejsen; da den gamle Kaptajn imidlertid er bleven afmønstret, maa de jo have en ny, og til denne Post har hun udset Carl.

Det bliver saa Magdas Sag at faa ham overtalt til at overtage Pladsen, og det er slet ikke saa helt let. Den unge Fisker føler næsten Gru for atter at komme i Kast med den farlige Kvinde, som nylig har truet med at forstyrre hans Hjertefred og hans Lykke. Han er derfor heller ikke særlig villig til at overtage Føringen af „Dorothy". Men Magda bearbejder ham saa længe, at han tilsidst ikke kan modstaa, men siger Ja, og allerede samme Aften staar „Dorothy" ud af Havnen med Carl ved Rattet.

Nu har Komtessen endelig naaet, hvad hun vilde: at

Under Strandfogdens Tag.

faa ham paa Tomandshaand, og jo længere Carl kommer bort fra Hjemstavnen, des større Magt faar hun over ham, indtil en Dag hans sidste Modstand er brudt, og han helt og holdent er hendes.

Ved Ankomsten til København vil Greven afmønstre Carl. Men det tillader Komtessen paa ingen Maade. Hun vil ikke slippe ham for nogen Pris, og hun faar det da ogsaa med ægte kvindelig Snedighed arrangeret saaledes, at Carl ikke alene bliver i Grevens Tjeneste, men endog bliver optaget i selve Familien, og den stakkels Fyr er saa blændet af al den Luksus, der omgiver ham, at han gaar ind paa alt og fuldstændig glemmer, at der hjemme i Harboøre er to smukke brune Øjne, der Dag efter Dag stirrer længselsfuldt ud over Havet:

— Kommer han dog ikke? Hvorfor kommer han dog ikke?

* * *

Stakkels lille Marie! Hun sygner ganske hen af Sorg og Længsel, og da saa Strandfogden gennem en Ven erfarer, at der er Ugler i Mosen, pakker han resolut sin Kuffert, tager Marie ved Haanden og sætter Kursen mod Hovedstaden.

Her indtræffer de i Grevens Hus netop den Dag, da Komtesse Miras og Carls Forlovelse højtideligt fejres ved en stor Fest; men alle Maries Taarer og Strandfogdens

I sikker Havn.

Trusler hjælper intet. De maa vende hjem med uforrettet Sag.

Men fra den Dag er det, som om Carl ikke rigtig er sig selv mere.

Hans Samvittighed er vaagnet, og det kommer ham derfor som en Befrielse, da Magda en Dag skriver til Mira og inviterer hende hjem til Lemvig til Konsulens aarlige, store Bal.

„Dorothy" bliver gjort sejlklar og Carl og Mira forlader Hovedstaden — for ikke saa snart at se den igen.

Paa Vejen indtræffer en skæbnesvanger Ulykke.

I den stærke Søgang styrter Lampen ned og eksploderer, og snart efter staar hele Skibet i Flammer!

Men Hjælpen er nær. Inde paa Land har Strandvagten opdaget Nødsignalet. Han telefonerer hjem til Strandfogden, men her er kun Marie hjemme. Dødssyg som hun er, slæber hun sig dog op i Klitterne og hejser Faresignalet, lidet anende, hvis Liv det er, hun i dette Øjeblik redder, og snart efter gaar Redningsbaaden ud og bjærger de forkomne Mennesker.

Strandfogden, der efter at have bragt sin syge Datter i Hus, ser, hvem det er, hans Folk har reddet, vil først stænge sin Dør for dem, men Pligten sejrer over Følelsen, og saaledes gaar det til, at baade Komtessen og Carl bringes ind i hans Hus.

Da Komtessen noget efter kommer til sig selv og ser Carl ligge bleg og lidende i Sengen, vil hun hen til ham, men nu træder Strandfogden i Vejen og viser hende Døren.

Han dér — siger han — hører fra nu af os til!

Og beskæmmet forlader Mira den lille Hytte. Men var hun bedrøvet, kan det nok være, at Marie bliver saa meget gladere, da hun ser sin Kæreste i god Behold hjemme igen, og Carl, der er stærkt medtaget af den haarde Tur paa Søen, indser nu, at det dog er sandt, naar det gamle Ordsprog siger, at „Lige Børn leger bedst".